

колило Тулча, Галацъ, Гюргево и кондисало въ Букурещъ. Въ Браила всички се радвали, въ Тулча — всички плакали, въ Гюргево — всички искали да станатъ бунтовници, а въ Букурещъ, който събралъ каймакътъ на чорбаджийска България — второто прѣдставление останало съ десетъ души актьори и съ петъ мина сеирджии! Фертикъ! — „Насъ не ни трѣбватъ такива театри“, рѣкли чорбаджиитѣ, и прѣзъ кръста прѣсѣкли и актьори и всички. Неструватъ за лула тютюнъ нито пиеситѣ ви, нито игритѣ на вашитѣ артисти. Тази била компетентната критика на натурализиранитѣ бай-ганювци, които взели да чокойствуватъ. — „Какви ми ги ронеше тамъ оня, главния герой: кому продава той тие краставици — запиталъ единъ отъ „делегатитѣ“ на кантората Георгиевъ и с-ие. Какво бърка той тирания съ управия и турчинъ съ чорбаджия. Да не се намира въ Калоферъ или въ Одеса?“ — Единъ пжтъ произнесена тая чорбаджийска происжда, като зараза се прѣснала между цѣлата колония, която взела да папагалствува: нищо не феля; голтаци, нѣматъ друга работа, дошле съ масали да низалѣгватъ. Букурещъ бѣше новъ по оново врѣме за движението, българската емиграция тукъ прѣкарваше въ дълбокъ сънъ и почти до дохождането на Каравеловъ и Ботйовъ въ тоя градъ, богатшитѣ сжя много хубавичко, патриотически бихме казали доили. По тая причина, тя се намирала подъ духовното влияние на паричната аристокрация въ Букурещъ, и единодушно се присѣединила къмъ неприязанъта на чокоитѣ къмъ Войниковското театро.

Клѣтиятъ Войниковъ и клѣтитѣ актьори — нѣмало що да правятъ. — Въ Браила имаше радостъ безъ пари, въ Гюргево имало революционни кръсѣнци, но хжшоветѣ ги обсипали съ два товара вжшки, а въ Букурещъ тѣ не могли да изкаратъ за наемътъ на салона. Артистическиятъ съвѣтъ, който се състоѣлъ отъ всѣкитѣ актьорски сили, тѣй като по настояване на